

Postanowienie z dnia 12 października 2006 r.

I PZ 15/06

Ograniczenie do 30 zł wysokości opłaty podstawowej od skargi kasacyjnej w sprawach z zakresu prawa pracy nie ma wpływu na obowiązek oznaczenia przez stronę skarżącą wartości przedmiotu zaskarżenia (art. 398⁴ § 2 w związku z art. 398² § 1 k.p.c.).

Przewodniczący SSN Katarzyna Gonera, Sędziowie SN: Roman Kuczyński, Zbigniew Myszka (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 12 października 2006 r. sprawy z powództwa Edyty J. przeciwko Grzegorzowi M. o wynagrodzenie i zapłatę, na skutek zażalenia pozwanego na postanowienie Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Katowicach z dnia 16 maja 2006 r. [...]

o d d a l i ł zażalenie.

U z a s a d n i e n i e

Postanowieniem z dnia 16 maja 2006 r. Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Katowicach odrzucił skargę kasacyjną pozwanego Grzegorza M. od wyroku tego Sądu z dnia 10 listopada 2005 r. oddalającego apelację pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w Sosnowcu z dnia 28 grudnia 2004 r. (w sprawie z powództwa Edyty J. o wynagrodzenie i zapłatę). W uzasadnieniu postanowienia Sąd Okręgowy wskazał, że zarządzeniem z dnia 13 kwietnia 2006 r. wezwał skarżącego do usunięcia braków formalnych skargi kasacyjnej przez wskazanie wartości przedmiotu zaskarżenia, dołączenie pełnomocnictwa udzielonego w celu sporządzenia i wniesienia skargi kasacyjnej oraz dołączenie jednego odpisu skargi kasacyjnej, w terminie tygodniowym pod rygorem jej odrzucenia. Termin ten upłynął w dniu 11 maja 2005 r. W wyznaczonym terminie skarżący dołączył pełnomocnictwo oraz jeden odpis skargi kasacyjnej, jednakże nie wskazał wartości przedmiotu zaskarżenia. Tymczasem zgodnie

z art. 398⁴ § 2 k.p.c. skarga kasacyjna powinna czynić zadość wymaganiom przewidzianym dla pisma procesowego, a w sprawach o prawa majątkowe, jaką jest niewątpliwie sprawa o wynagrodzenie, powinna zawierać również oznaczenia wartości przedmiotu zaskarżenia. Wobec nieuzupełnienia braków formalnych w wyznaczonym terminie Sąd skargę kasacyjną odrzucił na mocy art. 398⁶ § 2 k.p.c.

W zażaleniu pozwany domagał się uchylenia zaskarżonego postanowienia i przekazania sprawy Sądowi drugiej instancji celem nadania biegu postępowaniu kasacyjnemu, podnosząc, że skarga kasacyjna zaskarżała orzeczenie tego Sądu w całości, a co za tym idzie dotyczyła całej kwoty zasądzonej przez Sąd pierwszej instancji od pozwanego na rzecz powódki. W tej sytuacji wzywaniem do podania wartości przedmiotu sporu nosiło znamiona błędu logicznego - „to samo przez to samo”, gdyż wzywało do podania czegoś, co już w aktach sprawy znajdowało się i było znane Sądowi drugiej instancji. Tym samym, brak w postaci wskazania wartości przedmiotu sporu nie wstrzymywał w żaden sposób możliwości nadania biegu skardze kasacyjnej. Braki formalne pisma (art. 130 §1 k.p.c.) zachodzą bowiem wtedy, gdy pismo procesowe nie może otrzymać prawidłowego biegu. Skarżący podniósł ponadto, że w sprawach ze stosunku pracy przy wartości przedmiotu sporu poniżej 50.000 zł niepodanie wartości kasacyjnego zaskarżenia nie ma żadnego znaczenia dla sprawy, albowiem od tej wartości pobiera się jedynie opłatę podstawową w wysokości 30 zł, a ta opłata została razem ze skargą kasacyjną uiszczona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest oczywiście bezzasadne. W sprawach o prawa majątkowe, a taką była rozpoznawana sprawa „o wynagrodzenie i zapłatę”, dopuszczalność skargi kasacyjnej jest uzależniona od wartości przedmiotu zaskarżenia, która w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych nie może być niższa niż dziesięć tysięcy złotych (art. 398² § 1 k.p.c.). W tego rodzaju sprawach obowiązek oznaczenia wartości przedmiotu zaskarżenia obciąża wnoszącego skargę kasacyjną (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), co oznacza, że sąd, do którego wpływa skarga, ocenia wyłącznie wskazaną przez stronę skarżącą wartość kasacyjnego zaskarżenia pod kątem przedmiotowej dopuszczalności skargi kasacyjnej. W tym celu - wobec braku obowiązkowego oznaczenia wartości przedmiotu kasacyjnego zaskarżenia wezwano stronę wnoszącą skargę kasacyjną do uzupełnienia tego braku w terminie tygodniowym pod rygorem jej odrzucenia (art. 398⁶ § 1 k.p.c.), co wynikało z zarządzenia

doręzonego skarżącemu, który nie uzupełnił tego braku w wyznaczonym mu terminie, co doprowadziło Sąd Okręgowy do prawidłowego odrzucenia skargi kasacyjnej na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c.

Oczywiście chybione było powoływanie się przez wnoszącego zażalenie na regulacje dotyczące kosztów postępowania w sprawach z zakresu prawa pracy, które są zależne przecież od uprzedniego wskazania wartości przedmiotu kasacyjnego zaskarżenia, co oznacza, że nie determinują one ani nie są elementem pomocnym w oznaczeniu tej wartości, którą w sprawach o prawa majątkowe obowiązana jest wskazać strona skarżąca w celu koniecznego zbadania przedmiotowej dopuszczalności skargi kasacyjnej. Oznacza to, że kwotowe ograniczenie do 30 zł wysokości opłaty podstawowej od skargi kasacyjnej w sprawach z zakresu prawa pracy nie ma wpływu na wypełnienie obowiązku oznaczenia przez stronę skarżącą wartości przedmiotu kasacyjnego zaskarżenia dla potrzeb zweryfikowania przedmiotowej dopuszczalności skargi kasacyjnej. Incydentalnie Sąd Najwyższy zwrócił uwagę, że w apelacji tej samej strony pozwanej wskazano wartość przedmiotu apelacyjnego zaskarżenia w kwocie 9.000 zł, co na gruncie zakazu rozszerzenia dochodzonych żądań w postępowaniu kasacyjnym (art. 383 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c.) stanowiłoby przeszkodę w podwyższeniu wartości przedmiotu kasacyjnego zaskarżenia dla celów zbadania przedmiotowej dopuszczalności skargi kasacyjnej.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.

=====